Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 8. Warszawa, dnia 31 marca 1937 r. **Rok XX.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 18 — 21.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 20 — 22.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 61 — 68.

IV. ORZECZNICTWO.

C. BIBLIOGRAFIA.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

60.

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 20 marca 1937 r.

o wynagrodzeniu za używanie własnych samochodów w podróżach służbowych.

(Nr. GB-13-5).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Nawiązując do okólnika Nr 10 z dnia 11 stycznia r. b. w sprawie wynagrodzenia za używanie własnych samochodów w podróżach służbowych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 4 poz. 32), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z pismem okólnym Ministerstwa Skarbu z dnia 25 lutego r. b. Nr D. III. 2599/3/37 podaje do wiadomości i stosowania, co następuje:

Ryczałty wynagrodzeń za używanie własnych samochodów i motocykli, ustalone wymienionym okólnikiem, zwraca się tylko wtedy, gdy nie ma możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami i t p.; w przeciwnym zaś przypadku zwraca się w razie użycia w podróży służbowej własnego samochodu lub motocyklu, zgodnie z § 16 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320), koszt przejazdu kursującym na danej przestrzeni tańszym środkiem lokomocji z uwzględnieniem przepisu § 14 ust (7) wyżej cytowanego rozporządzenia, z wyjątkiem przypadków nagłych, gdy użycie tańszego środka spowodowałoby opóźnienie przyjazdu, wskutek którego interes publiczny byłby narażony na szkodę oraz z wyjątkiem przypadków, w których zachodzi potrzeba odbycia czynności urzędowych w większej ilości miejscowości, jeżeli to spowoduje oszczędność na dietach.

Oświadczenie odbywającego podróż służbową o braku tańszego środka lokomocji powinno być potwierdzone każdorazowo przez miejscową władzę administracyjną.

Przy podróżach służbowych, odbywanych własnymi pojazdami mechanicznymi, nie należy wypłacać ryczałtu na koszty dojazdów do dworców i stacyj, o którym mowa w przepisie § 19 wyżej wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, gdyż przy tym sposobie odbywania podróży służbowych kwestia dojazdu względnie odjazdu do dworca kolejowego przestaje być aktualną.

Za własny pojazd mechaniczny w rozumieniu przepisu ust. 7 § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) można uważać również samochód lub motocykl stanowiący współwłasność kilku osób, natomiast nie mogą być stosowane stawki wynagrodzeń określone w powołanym na wstępie okólniku za używanie w podróżach służbowych wypożyczonych samochodów i motocykli.

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują nadto:
Komendant Główny Policji Państwowej,
Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
Dyrektor Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach.

61.

OKÓLNIK Nr. 19

z dnia 22 marca 1937 r.

w sprawie instrukcji paszportowej.

(Nr AP. 128-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W celu usunięcia niektórych wątpliwości, nasuwających się przy wystawianiu i doręczaniu paszportów dla osób wyjeżdżających na emigrację, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zgodnie z życzeniem Ministerstwa Opieki Społecznej, uzupełnia okólnik Nr. 80 z dnia 19 X. 1936 r. w sprawie instrukcji paszportowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 30, poz. 214 z r. 1936) w sposób następujący:

1. W p. 9 instrukcji (doręczanie paszportu) po ustępie ostatnim, należy dodać:

„Co do paszportów, wystawianych na podstawie zaświadczeń Inspektora do Spraw Emigracyjnych przy Komisariacie Rządu na m. st. Warszawę osobom, wyjeżdżającym na emigrację, paszporty te należy doręczać Syndykatowi Emigracyjnemu w Warszawie lub też jego oddziałom (agenturom) na prowincji".

2. W p. 10 instrukcji (ważność paszportu) po ustępie ostatnim, należy dodać:

„Termin ważności paszportów dla emigrantów, należy określać według odpowiedniej adnotacji władz emigracyjnych na zaświadczeniach, wydawanych przez te władze. W braku takiej adnotacji na zaświadczeniu należy emigrantom wystawiać paszporty z rocznym terminem ważności".

W końcu, wobec kilkakrotnych zapytań — w związku z p. 17 instrukcji (statystyka paszportów) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia, iż przygotowuje jednolity wzór ewidencji wydawanych paszportów dla powiatowych władz administracji ogólnej, który w niedługim czasie

będzie podany do wiadomości P. P. Wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów) w oddzielnym okólniku.

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

62.

OKÓLNIK Nr. 20

z dnia 26 marca 1937 r.

o podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.
(Nr SF. 1-10-5)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

W dniu 5 b. m. ogłoszona została w Dzienniku Ustaw R. P. Nr 16 pod poz. 104 ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich. Ustawa ta uchyla dotychczasową ustawę o samoistnym podatku wyrównawczym i w porównaniu z nią wykazuje następujące zasadnicze różnice:

I. rozszerza uprawnienia gmin wiejskich województwa pomorskiego do poboru podatku wyrównawczego, ustalając na tym obszarze zasadniczą maksymalną normę tego podatku na 0.50 na hektar (mnożnik);

II. przywraca gminom wiejskim województw wschodnich i centralnych uchylone dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 544) prawo powiększenia maksymalnego wymiaru podatku wyrównawczego i przyznaje to prawo gminom wiejskim województw południowych oraz poznańskiego i pomorskiego, dopuszczając w wypadkach wyjątkowych podwyższenie wymienionej w art. 2 ustawy zasadniczej maksymalnej normy podatku na hektar (mnożnika): na obszarze województw centralnych i wschodnich o 0.25 i na obszarze województw południowych oraz poznańskiego i pomorskiego — o 0.50;

III. powyższe prawo podwyżki granicy wymiaru podatku wyrównawczego ustawa przyznaje jedynie gminom, które — mimo wyczerpania wszystkich źródeł dochodowych, łącznie z podatkiem wyrównawczym, wymierzonym przy zastosowaniu norm wymienionych w art. 2 ustawy—nie są w możności pokryć wydatków budżetowych; ponadto wykorzystanie tego prawa ustawa uzależnia od zatwierdzenia odnośnej uchwały rady gminnej (statutu) przez wydział powiatowy i wojewódzką władzę nadzorczą;

IV. ustawa obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1937 r. do dnia 31 marca 1939;

W związku z ukazaniem się omawianej ustawy w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam gminom wiejskim oraz właściwym władzom nadzorczym następujących wyjaśnień i wskazówek:

1. Omawiana ustawa podyktowana została względami na utrzymanie równowagi budżetowej gmin wiejskich i związaną z tym potrzebą rozszerzenia uprawnienia gmin województw południowych oraz województwa pomorskiego do poboru podatku wyrównawczego. Celem zatem nowej ustawy jest doraźne — do czasu przeprowadzenia definitywnej reformy finansów samorządu terytorialnego—uporządkowanie gospodarki finansowej gmin wiejskich, nie zaś dostarczenie środków na rozszerzenie zakresu tej gospodarki. Z tych względów wykorzystanie prawa do poboru podatku wyrównawczego — tak jak dotychczas — winno być ograniczone do ram jak najkonieczniejszych. Dotyczy to w szczególności uprawnienia do podwyższenia wymienionej w art. 2 ustawy maksymalnej normy podatku wyrównawczego na hektar na obszarze województw centralnych i wschodnich o 0.25 i na obszarze województw południowych oraz poznańskiego i pomorskiego o 0.50. Podkreślam, iż podwyżka ta może być zatwierdzana tylko w wypadkach wyjątkowych po wszechstronnym zbadaniu jej konieczności przez wydział powiatowy i wojewódzką władzę nadzorczą. Zaznaczam również, iż uważam za niedopuszczalne wywieranie przez władze nadzorcze nacisku na gminy w kierunku podnoszenia dotychczasowej wysokości podatku wyrównawczego.

2. Jako granicę wymiaru podatku wyrównawczego—obok maksymalnych norm podatku na hektar—ustawa wskazuje niedobór, wynikający z zestawienia dochodów i wydatków.

Zgodnie z brzmieniem art. 2 i 3 ustawy przez granicę tę rozumieć należy:

a) przy wykorzystywaniu norm, wskazanych w art. 2 ustawy — kwotę przewyżki preliminowanych na dany rok budżetowy wydatków zwyczajnych nad sumą preliminowanych na tenże okres dochodów zwyczajnych, które gmina może osiągnąć, wykorzystując wszystkie uprawnienia dochodowe, przysługujące gminom wiejskim na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 62, poz. 454);

b) przy wykorzystywaniu norm, wskazanych w art. 3 ustawy — przewyżkę ogółu przewidywanych na dany rok budżetowy wydatków budżetowych gminy nad sumą wszystkich spodziewanych dochodów budżetowych, obejmującą wykorzystanie wszelkich dostępnych dla gminy źródeł dochodowych łącznie z podatkiem wyrównawczym, ustalonym przy zastosowaniu zasadniczych norm tego podatku.

3. Prawo do poboru podatku wyrównawczego przysługuje jedynie gminom wiejskim z wyłączeniem gmin, które — na podstawie art. 72 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych—uzyskały uprawnienia finansowe miast. Gminy wiejskie bowiem z uprawnieniami finansowymi miast—w wypadku przyznania im prawa do poboru podatku wyrównawczego — posiadłyby większe uprawnienia

finansowe niż miasta, co sprzeczne byłoby z zawartą w wyżej wymienionym art. 72 intencją ustawodawcy zrównania pod względem finansowym gmin wiejskich o charakterze miejskim z miastami.

4. Zgodnie z przepisami nowej ustawy o samoistnym podatku wyrównawczym, podatek ten — podobnie, jak dotychczas — ma być pobierany na podstawie statutu, uchwalonego przez radę gminną i zatwierdzonego przez właściwą względnie właściwe władze nadzorcze. Celem ujednostajnienia formy i treści tych statutów, załącza się wzorowy statut o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.

5. Dane niezbędne dla wymiaru samoistnego podatku wyrównawczego (dane liczbowe o przypadających na poszczególnych płatników: podatku gruntowego, od nieruchomości, cen wykupionych świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, kwot, będących podstawą wymiaru dodatków komunalnych do podatku gruntowego, przypadających od gruntów wolnych od państwowego podatku gruntowego na podstawie art. 2, pkt. 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4.XI.1936 r.) będą zbierały zarządy gminne we własnym zakresie działania przez swój personel na podstawie materiałów, znajdujących się w urzędach skarbowych.

6. Kwoty podatku wyrównawczego, preliminowane w budżetach gmin wiejskich na r. 1937/38 na podstawie wskazówek udzielonych w punkcie 24 okólnika Nr 90 z dnia 9 grudnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 35, poz. 245), winny być dostosowane do przepisów ustawy z dnia 27 lutego 1937 r. i decyzyj zatwierdzających, wydanych z uwzględnieniem wskazówek okólnika niniejszego.

P. P. Przewodniczący Wydziałów Powiatowych winni podać treść niniejszego okólnika do wiadomości i stosowania zarządom gmin wiejskich.

Okólnik niniejszy uchyla następujące okólniki: Nr 50 A i 50 B z dnia 31 marca 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 3, poz. 90, 91), Nr 140 z dnia 29 lipca 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 9, poz. 212), Nr 113 z dnia 13 września 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 15, poz. 178) i pkt. 24 okólnika Nr 90 z dnia 9 grudnia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 35, poz. 245).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Załącznik do okólnika Nr. 20.

STATUT

o samoistnym podatku wyrównawczym na rzecz gminy ....

Na podstawie ustawy z dnia .... 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr.........., poz..........) wprowadza się na rzecz gminy .... samoistny podatek wyrównawczy na rok budżetowy 193....../..........

§ 1.

Podatek wyrównawczy pobrany zostanie na pokrycie niedoboru w budżecie zwyczajnym gminy *(przy podwyżce ponad zasadniczą maksymalną normę na ha na pokrycie niedoboru w budżecie gminy)* w ogólnej sumie.......... zł. (słowami .... złotych).

§ 2.

Podatek wyrównawczy obciąża podlegające opodatkowaniu na rzecz Państwa grunty, budynki oraz przemysł i handel. Podatkowi temu podlegają także grunty osad objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia, zwolnione od państwowego podatku gruntowego a opłacające dodatki do tego podatku na rzecz związków samorządu terytorialnego na podstawie art. 2 pkt. 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

§ 3.

Do uiszczenia podatku obowiązani są właściciele względnie posiadacze (dzierżawcy, użytkownicy) gruntów, budynków oraz przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych.

§ 4.

Ogólna suma podatku wyrównawczego, oznaczona w § 1, podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków z tych obiektów, które w myśl § 2 podlegają podatkowi wyrównawczemu, przyczym za podstawę wymiaru tego podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek, przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, w stosunku do płatników państwowego podatku przemysłowego—ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku zaś do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości. Za podstawę wymiaru podatku wyrównawczego od wolnych od państwowego podatku gruntowego gruntów osad, objętych postępowaniem scaleniowym lub powstałych w wyniku scalenia, przyjmuje się podstawa wymiaru podatków komunalnych do podatku gruntowego, przypadających od tych gruntów, jednak po wyłączeniu z tej podstawy oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593).

§ 5.

Podział ogólnej sumy podatku wyrównawczego, oznaczonego w § 1, pomiędzy poszczególnych płatników przeprowadza się w ten sposób, iż iloraz, otrzymany z podzielenia tejże ogólnej sumy przez sumę podatków, wymienionych w § 4, przypadających na wszystkich płatników, mnoży się przez sumę tychże podatków, przypadającą na każdego z tych płatników.

§ 6.

Podatek wyrównawczy pobierany będzie w równych ratach półrocznych, odpowiadających terminom płatności podatku gruntowego.

§ 7.

O wymierzonym podatku zostanie każdy płatnik zawiadomiony nakazem płatniczym indywidualnie. W nakazie tym winny być wskazane podstawy obliczeniowe wymierzonego podatku.

§ 8.

dla województw centralnych, wschodnich i południowych:

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 62, poz. 454).

dla województw zachodnich:

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. w brzmieniu, nadanym jej ustawą z dnia 13 maja 1918 r. (Zb. ust. pr. str. 53).

§ 9.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek, zgodnie z ustawą z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 8, poz. 88) oraz kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U R P. Nr. 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U R. P. Nr. 4, poz. 24) oraz z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78), koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 10.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku wyrównawczego podlegają karze do wysokości 345,9 złotych, o ile wykroczenie nie jest karalne z art. 62-66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez Wydział Powiatowy *(przy podwyżce ponad zasadniczą maksymalną normę na hektar dodać „i wojewódzką władzę nadzorczą")* z dniem ogłoszenia . . . . (wskazać w danej miejscowości przyjęty) z mocą obowiązującą od 1 kwietnia . . . . roku do dnia 31 marca . . . . roku.

63.

OKÓLNIK Nr. 21

z dnia 27 marca 1937 r.

o gospodarce pieniężnej w urzędach administracji ogólnej.

(Nr. GB. 18-4)

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W czasie inspekcji działów budżetowo-gospodarczych w administracji ogólnej zauważono, że:

1) niektóre urzędy pobierają różnorodne opłaty, jak np.: opłaty kancelaryjne, za druki, koszty postępowania karno-administracyjnego i z opłat tych pokrywają wydatki osobowe lub rzeczowe. To niewłaściwe postępowanie koliduje z art. 4 ustawy skarbowej, z § 3 instrukcji o sposobie wykonywania budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 101 z 1936 r.) oraz z § 2 ust. 2 przepisów rachunkowo-kasowych i jest niedopuszczalne.

Koszty postępowania, pobierane w myśl art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365 z 1928 r.), należy zaliczać na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — dział 2 § 17, nieuniknione zaś wydatki należy pokrywać z odpowiednich kredytów budżetowych;

2) pieniądze nadsyłane pocztą pod adresem urzędów podnoszą urzędnicy lub upoważnieni woźni. Ten sposób postępowania jest niewłaściwy i niedopuszczalny. Do podnoszenia pieniędzy upoważnione są tylko kasy urzędów skarbowych, zgodnie z § 9, przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9, poz. 178 z 1935 r.);

3) asygnacje w starostwach wystawiane są na urzędników lub woźnych, celem dokonania wypłat wierzycielom Skarbu.

Asygnacje należy wystawiać na wierzycieli Skarbu Państwa, zgodnie z pismem okólnym

z dnia 29 lutego 1932 r. Nr. GB. 22/2 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 4, poz. 47);

4) czynności rachunkowo-gospodarcze określone w instrukcji dla starostw (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 z 1932 r.) oraz w okólniku Nr. 96 z 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, poz. 150) są załatwiane przez kilku urzędników w starostwie. W myśl końcowego ustępu pisma okólnego z dnia 10 grudnia 1932 r. Nr. GB. 31/26 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 19, poz. 262) wszystkie sprawy rachunkowo-gospodarcze w starostwie winny być powierzone jednemu urzędnikowi.

Wykonanie niniejszego należy kontrolować, a winnych nieprzestrzegania pociągać do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Powyższe należy przechowywać w starostwach łącznie z instrukcją o sposobie prowadzenia ksiąg rachunkowych i gospodarczych, w sposób podany w okólniku Nr. 1 z 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1).

Za MINISTRA
(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

64.

PISMO OKÓLNE

z dnia 16 marca 1937 r.

o dietach i kosztach podróży z tytułu czynności zleconych.

(Nr GB-10-6).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę oraz P. P.: Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Nawiązując do pisma swego z dnia 13 października 1936 r. Nr GB. 13/76-60 o zasadach dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 29, poz. 209), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 8 marca 1937 r. Nr D. III. 1779/3/37 w sprawie diet i kosztów podróży z tytułu czynności zleconych

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 1779/3/37.

Warszawa,
dn. 8 marca 1937 r.

o dietach i kosztach podróży z tytułu czynności zleconych.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w/m.

Wskutek wątpliwości wysuniętych przez niektóre władze w sprawie wykonania okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28.IX.1936 r. L. D. III. 13478/3/36 o zasadach dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) koszty podróży i diety mogą być zryczałtowane zgodnie z § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28.III.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem z dnia 23.V.1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 272) i z dnia 2.VII.1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 393);

2) na poczet kosztów podróży i diet może być udzielona zaliczka zgodnie z § 25 powołanego rozporządzenia, ze specjalnego rachunku sum obrotowych Skarbu Państwa lub z kredytów budżetowych, wskazanych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 11.III.1936 r. L. D. III. 2880/1/36 p. 8;

3) za podstawę realizacji należności z tytułu kosztów podróży i diet służą rachunki, sporządzone w myśl § 24 powołanego rozporządzenia.

(—) Nowak
DYREKTOR DEPARTAMENTU

65.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 marca 1937 r.

o okresie ważności czeków kasowych wystawionych na Bank Polski.

(Nr. GB. 31-3),

Urzędom Wojewódzkim i Komisariatowi Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje treść okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 23 stycznia 1937 r. nr. D. III. 19254/4/36 w sprawie podanej w nagłówku do wiadomości i ścisłego stosowania.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Równocześnie otrzymują:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Urząd Spraw Mniejszości w Katowicach.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 19254/4/36.

Warszawa,
dn. 25 stycznia 1937 r.

w sprawie okresów ważności czeków kasowych na Bank Polski.

Do

wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Według doniesienia niektórych izb skarbowych zdarzają się przypadki, że czeki gotówkowe (kasowe) wystawione przez władze asygnujące z kredytów budżetowych z rachunku żyrowego Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) w Banku Polskim, nie są przedstawiane do realizacji w ciągu roku lub nawet kilku lat, licząc od daty ich wystawienia. Przypadki takie powodują pewne trudności natury rachunkowej w Izbach Skarbowych, gdzie kwoty niezrealizowanych czeków figurują, jako pozycje niewyrównane na specjalnym rachunku w sumach obrotowych. Ponadto brak określonego terminu ważności czeków kasowych na Bank Polski stwarza pewne niedogodności natury technicznej na terenie poszczególnych oddziałów Banku.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Bankiem Polskim ustala termin ważności wystawianych przez władze asygnujące czeków kasowych na Bank Polski na okres jednego roku, licząc od daty wystawienia czeku.

Kwota czeku niezrealizowanego w ciągu roku (od dnia wystawienia) będzie przerachowana przez Izbę Skarbową (Centralną Księgowość Min. Skarbu) z rachunku sum obrotowych na dochód budż. Min. Skarbu (ogólny Zarząd Skarbowy), jako zwrot wydatku z kredytów ubiegłego okresu budżetowego.

O dokonaniu powyższego przerachowania powiadomić należy właściwą władzę asygnującą celem sprawdzenia, czy przypadkiem dotyczący czek nie znajduje się w posiadaniu tej władzy wskutek niezgłoszenia się wierzyciela po jego odbiór. W tym przypadku władza asygnująca przesyła wskazany w zawiadomieniu czek, po uprzednim anulowaniu go, Izbie Skarbowej (Centr. Księgowości), która dołącza go do właściwej noty kasowej (rozchodowej).

Gdyby zaszedł przypadek przedłożenia czeku do realizacji po terminie wyżej ustalonym, wtedy Bank Polski, odmawiając honorowania czeku wskutek przekroczenia terminu, winien skierować posiadacza czeku do Izby Skarbowej, z rachunku której czek był wystawiony. Ewentualne powtórne asygnowanie należności mogło by nastąpić wtedy w trybie „zwrotu z dochodów budżetowych" (z wpływów bieżących dz. 5 § 11 budż. doch. Min. Skarbu), przy czym czek winien być odebrany od strony i dołączony, po uprzednim anulowaniu go do kasowego dowodu rozchodowego sum obrotowych. Bez uprzedniego odebrania przeterminowanego czeku nie może Izba Skarbowa w żadnym razie zarządzić powtórnego asygnowania należności.

W przypadku przeterminowania czeku, wystawionego przez władzę centralną *z jakiegokolwiek rachunku sum niebudżetowych*, otwartego w Centralnej Księgowości Min. Skarbu, kwotę przeterminowanego czeku przerachowuje Centralna Księgowość z rachunku sum obrotowych na przychód tego samego rachunku sum niebudżetowych, z którego czek był wystawiony. Również z tego samego rachunku sum niebudżetowych może władza asygnująca zarządzić ewentualne powtórne wypłacenie należności, po uprzednim odebraniu od strony i anulowaniu czeku, który w tym przypadku winien być dołączony do dowodów, stanowiących podstawę asygnowania.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Nowak

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 18 marca Nr. 20 Rok 1937

Poz. 128. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. o służbie wojskowej oficerów.

z 22 marca Nr. 21 Rok 1937

Poz. 129. Ustawa z dnia 16 marca 1937 r. o Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego.

Poz. 130. Ustawa z dnia 16 marca 1937 r. o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 września 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym.

Poz. 131. Ustawa z dnia 16 marca 1937 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 3 pkt 10) po wyrazie „choroby" wstawia się przecinek i skreśla się wyraz „lub", a po wyrazie „szkodnika" dodaje się wyrazy „lub chwastów";

2) w art. 3 pkt 11) po wyrazie „roślin" dodaje się wyrazy „w szczególności";

3) art. 7 otrzymuje brzmienie następujące: „Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przyznać według swego uznania stosowną zapomogę tym właścicielom roślin i właścicielom gruntów lub ich faktycznym posiadaczom, którzy wskutek stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia, rozporządzeń na jego podstawie wydanych oraz zarządzeń właściwych władz ponieśli dotkliwe straty gospodarcze, przyczyniając się przez to do opanowania choroby roślin lub wytępienia szkodników roślin dokonywanych w interesie publicznym";

4) art. 13 do 17 włącznie zastępuje się art. 13 i 14 w brzmieniu następującym:

„Art. 13. Kto wykracza przeciwko przepisom rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 3, albo przeciwko zarządzeniom, wydanym z mocy tych przepisów, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

Transporty roślin chorych, opanowanych przez szkodniki lub podejrzanych, oraz wszelkie przedmioty, mogące być rozsadnikami chorób i szkodników roślin — podlegają przepadkowi.

Art. 14. Jeżeli sprawcy nie skazano, można orzec przepadek przedmiotów, wymienionych w art. 13 ust. 2, tytułem środka zabezpieczającego.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przyznać zapomogi posiadaczom przedmiotów, których przepadek orzeczono w trybie art. 13 ust. 2, jeżeli osoby te nie ponoszą winy.

Jeżeli orzeczenie o przepadku tytułem środka zebezpieczającego wydała władza administracyjna, można żądać skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w terminie rocznym jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 132. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1937 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Bernie dnia 31 grudnia 1936 r. protokołu dodatkowego do układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej zawartej między Polską a Szwajcarią w dniu 26 czerwca 1922 r.

Poz. 133. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 marca 1937 r. o wprowadzeniu ograniczeń w rejonie umocnionym Hel.

Poz. 134. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 lutego 1937 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu loteryjnym. *)

Na podstawie art. 3, 11. 15, 17, 23 i 24 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz 398) zarządza się co następuje:

Loterie fantowe.

§ 1. (1) Zezwolenia na urządzanie jednorazowych loterii fantowych na cele dobroczynności lub użyteczności publicznej wydają:

1) przy kapitale gry do 1.000 zł. — właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych,

2) przy kapitale gry ponad 1.000 zł do 3.000 zł — właściwa izba skarbowa,

3) przy kapitale gry ponad 3.000 zł. — Dyrektor Polskiego Monopolu Loteryjnego.

(2) Zezwolenia na urządzanie loterii fantowych o kapitale gry mniejszym niż 100 zł — nie mogą być udzielane.

(3) Za kapitał gry w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się łączną cenę wszystkich losów, które na podstawie planu gry mogą być wypuszczone.

§ 2. (1) Zezwolenia na urządzanie loterii fantowych będą udzielane po porozumieniu się z właściwą władzą administracji ogólnej I instancji i po zasięgnięciu za jej pośrednictwem opinii o osobach, ubiegających się o zezwolenie na urządzenie loterii fantowej.

(2) O udzieleniu zezwolenia władza udzielająca zezwolenie każdorazowo zawiadomi właściwą władzę administracji ogólnej. Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych oraz izby skarbowe zawiadamiają ponadto o udzieleniu zewolenia Dyrekcję Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 7. Osoby, które uzyskały zezwolenie na urządzenie loterii fantowej, obowiązane są nie później niż w ciągu 3 miesięcy od terminu losowania — złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych szczegółowe sprawozdanie rachunkowe z urządzonej loterii, załączając dowód, że osiągnięty zysk został oddany na cel wskazany w zezwoleniu.

§ 9. Przedmiotem wygranych na loteriach fantowych nie mogą być: złoto, srebro i platyna w stanie nieprzerobionym, pieniądze, papiery wartościowe, nieruchomości oraz przedmioty monopolów państwowych.

§ 10. Zezwolenie na urządzenie loterii fantowej może być w każdym czasie cofnięte bez odszkodowania w przypadku przekroczenia prze-

---

*) W wyjątkach.

pisów o monopolu loteryjnym lub nieprzestrzegania planu gry.

§ 11. Od decyzyj w sprawach zezwoleń na urządzenie loterii fantowej służy prawo odwołania się do izby skarbowej, jeżeli decyzja została wydana przez urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, do Dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego, jeżeli decyzja została wydana przez izbę skarbową i do Ministerstwa Skarbu, jeżeli decyzja została wydana przez Dyrektora Polskiego Monopolu Loteryjnego.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 135. Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 27 lutego 1937 r. o wysokości sum na koszty akcji przeciwpożarowej na rok 1937.

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość sum, jakie powinny być przeznaczone przez prawnopubliczne i prywatne zakłady ubezpieczeń na koszty akcji przeciwpożarowej, ustala się na rok 1937 w następującej wysokości:

dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie	
— w dziale przymusowym	4%
— w dziale dobrowolnym	2%
dla Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu	3%
dla prywatnych zakładów ubezpieczeń od każdego zakładu	1½%

od sumy składek brutto zarówno bieżących jak i zaległych, zebranych przez te zakłady w r. 1936 z tytułu ubezpieczenia od ognia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 136. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 9 marca 1937 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska i marynarki wojennej.

Poz. 137. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 marca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu i Spraw Zagranicznych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 21 lipca 1930 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem tłuszczów i olejów jadalnych.

Na podstawie art. 8 pkt a), b), c), d), e) i g) oraz art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 493) oraz art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej“ i „Ministerstwo Opieki Społecznej“ (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 13 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lipca 1930 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Skarbu i Spraw Zagranicznych o dozorze nad wyrobem i obiegiem tłuszczów i olejów jadalnych (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 453), otrzymuje następujące brzmienie:

„1) Do tłuszczów mieszanych wyszczególnionych w § 8 ust. (4) pkt a) i b) oraz do sera margarynowego, przeznaczonych do obiegu w celach spożycia, należy dodawać jako środek ułatwiający rozpoznawanie produktów mączkę ziemniaczaną w ilości 2 g na 1 kg gotowego produktu.

(2) Mączkę ziemniaczaną należy dodawać podczas mieszania składników.“

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 26 marca Nr 22 Rok 1937

Poz. 138. Umowa między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o wzajemności w sprawach spadkowych, podpisana w Pradze dnia 25 stycznia 1934 r.

Poz. 139. Oświadczenie rządowe z dnia 15 marca 1937 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych umowy między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką o wzajemności w sprawach spadkowych, podpisanej wraz z protokołem dodatkowym w Pradze dnia 25 stycznia 1934 r.

Poz. 140. Umowa między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w sprawie wzajemnego wykonywania tytułów egzekucyjnych oraz wzajemności w sprawach upadłościowych, podpisana w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 141. Oświadczenie rządowe z dnia 15 marca 1937 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych umowy między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w sprawie wzajemnego wykonywania tytułów egzekucyjnych oraz wzajemności w sprawach upadłościowych, podpisanej w Pradze wraz z protokołem dodatkowym dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 142. Konwencja handlowa i nawigacyjna między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką podpisana w Pradze, dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 143. Oświadczenie rządowe z dnia 15 marca 1937 r. w sprawie wymiany dokumentów

ratyfikacyjnych konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Poz. 144. Protokół dodatkowy do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisany w Warszawie dnia 8 lutego 1935 r.

Poz. 145. Oświadczenie rządowe z dnia 15 marca 1937 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1935 r.

Poz. 146. Oświadczenie rządowe z dnia 16 marca 1937 r. w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokołu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisanego w Warszawie dnia 5 września 1935 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 marca Nr 61 Rok 1937

Poz. 88. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1937/38 na obszarze województw wileńskiego i nowogródzkiego.

z 17 marca Nr 62 Rok 1937

Poz. 89. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 12 marca 1937 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z r. 1935.

Poz. 90. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1937 r., ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Poz. 91. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1937 r. o zmianie czasu urzędowania niektórych posterunków celnych.

z 18 marca Nr 63 Rok 1937

Poz. 92. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1937 r. o uzupełnieniu spisu urzędów celnych, w których może być dokonywane wstępne badanie towarów.

Poz. 93. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca 1937 r. L. D. IV. 5590/2/37 w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

z 19 marca Nr 64 Rok 1937

Poz. 94. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

Poz. 95. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 96. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 97. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 98. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 99. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 20 marca Nr 65 Rok 1937

Poz. 100. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca 1937 r. L. D. IV. 5504/2/37 w sprawie uzupełnienia wykazu przetworów odurzających, których przywóz jest ograniczony ze względu na zdrowie publiczne.

z 22 marca Nr 66 Rok 1937

Poz. 101. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 8 marca 1937 r. w sprawie zmian w składzie Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach.

z 23 marca Nr 67 Rok 1937

z 24 marca Nr 68 Rok 1937

Poz. 102. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji zwyczajnej Sejmu.

Poz. 103. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji zwyczajnej Senatu.

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A.“ dział A, rocznik XIII rok 1935.

Nr. 1110A.

Wojewódzki Sąd Administracyjny, dokonując na zasadzie § 8 pruskiej ustawy o właściwości z 1 sierpnia 1883 Zb. Ust. Pr. str. 237, bądź § 3 pruskiej ordynacji dla gmin wiejskich z 3 lipca 1893 Zb. Ust. Pr. str. 233 rozliczenia, koniecznego z powodu zmiany granic gminnych, nie jest

wiązany kluczem rozdziału uzgodnionym przez zainteresowane gminy w poprzednich rokowaniach. (Teza).

(Wyrok z 30 kwietnia 1935 l. rej. 2259/33).

Nr. 1113A.

Art. 22 ustawy uwłaszczeniowej poz. 254/1929 Dz. Ust. nie ma zastosowania w tych wypadkach, kiedy cały obszar majątku właściciela podlega uwłaszczeniu na rzecz użytkownika. (Teza).

(Wyrok z 27 listopada l. rej. 2799/33).

Nr. 1114A.

1. Zarzut, dotyczący nieumieszczenia na liście kandydatów na stanowisko rabina żydowskiej gminy wyznaniowej jednego ze zgłoszonych, podniesiony może być w skardze do N. T. A. tylko przez pominiętego kandydata, brak natomiast legitymacji w danym kierunku wyborcom, jako takim.

2. Ocena kwalifikacji osoby, wybranej na stanowisko rabina gminy wyznaniowej żydowskiej, z punktu widzenia postanowień art. 39 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich, pozostawiona jest Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy zatwierdzeniu wyboru (art. 43 powołanych przepisów), nie należy natomiast do władz, orzekających w toku instancji o ważności przeprowadzonych wyborów. (Teza).

(Wyrok z 30 grudnia 1935 l. rej. 8570/32).

Nr. 1119A.

1. W myśl art. 18 ust. 1 i art. 19 ust. 1 prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z 27 października 1932 poz. 807 Dz. Ust., nabywanie, posiadanie lub noszenie broni w celach osobistych jest uprawnieniem specjalnym, udzielanym indywidualnie poszczególnym osobom według swobodnego uznania władzy administracyjnej.

2. Powołanie się w decyzji, odmawiającej wydania pozwolenia na nabycie, posiadanie lub noszenie broni w celach osobistych, jedynie na odpowiednie przepisy prawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z 27 października 1932 poz. 807 Dz. Ust., bez podania motywów odmowy, nie stanowi wadliwości postępowania w myśl art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 18 czerwca 1935 l. rej. 7541/33).

Nr. 1120A.

Wyłączeniu z obszaru scaleniowego w myśl p. a) art. 2 ustawy z 31 lipca 1923 poz. 833/1927 Dz. Ust. podlegają również lasy, uznane za ochronne. (Teza).

(Wyrok z 24 września 1935 l. rej. 3655/33).

Nr. 1123A.

Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego powołany jest w myśl art. 71 ustawy o wykonaniu reformy rolnej do kontrolowania, czy umówione między stronami ceny sprzedażne za działki parcelacyjne nie są spekulacyjnie wygórowane; natomiast nie jest powołany do ustalania z urzędu tych cen i sposobu ich spłaty. (Teza).

(Wyrok z 12 listopada 1935 l. rej. 1055/33).

Nr. 1126A.

Do urzędników i niższych funkcjonariuszów Starostw w Województwie Śląskim ma zastosowanie ustawa emerytalna z 11 grudnia 1923 r. (Teza).

(Wyrok z 3 grudnia 1935 l. rej. 2847/33).

Nr. 1127A.

Wyznaczony przez wojewodę na zasadzie § 98 rozporządzenia z 10 stycznia 1923 poz. 132 Dz. Ust. w brzmieniu rozporządzenia z 6 lipca 1929 poz. 429 Dz. Ust. na przewodniczącego Inwalidzkiej Komisji Odwoławczej urzędnik może pełnić te funkcje i po przeniesieniu go w stan nieczynny. (Teza).

(Wyrok z 12 grudnia 1935 l. inw. 185/35).

Nr. 1128A.

Ust. 2 art. 78 nowej ustawy inwalidzkiej z 17 marca 1932 poz. 238 Dz. Ust. w związku z art. 76 tejże ustawy nie uprawnia do stosowania przepisów dawnej ustawy z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust. do okoliczności faktycznych, zaszłych po wejściu w życie nowej ustawy, w stosunku do osób, pobierających zaopatrzenie według dawnej ustawy. (Teza).

(Wyrok z 12 grudnia 1935 l. inw. 281/35).

Nr. 1129A.

Odmowa wydania kandydatowi na posadę w szkołach prywatnych zaświadczenia nienagannego zachowania się w stosunku do Państwa (art. 6 ust. 3 ustawy z 11 marca 1932 poz. 343 Dz. Ust.) nie wymaga w myśl art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. faktycznego uzasadnienia. (Teza).

(Wyrok z 13 grudnia 1935 l. rej. 9882/33).

Nr. 1131A.

Władze ziemskie powołane są do przyznawania stronom tytułu własności gruntów w wyniku podziału wspólnego pastwiska (wygonu) w trybie art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 1 lutego 1921 poz. 75 Dz. Ust.; natomiast nie są powołane do przyznawania takiego tytułu w razie uznania braku warunków do zastosowania wspomnianego artykułu. (Teza).

(Wyrok z 27 grudnia 1935 l. rej. 8205/32).

Nr. 1132A.

Zgodnie z przepisem art. 11 prawa łowieckiego z 3 grudnia 1927 poz. 934 Dz. Ust., cudze drogi prywatne biegnące granicą gruntów, należących do różnych właścicieli, wtedy tylko nie stanowią przerwy w ciągłości powierzchni obwodu łowieckiego, gdy służebność przechodu przez drogę przysługuje właścicielom gruntów, położonych po obu stronach drogi. (Teza).

(Wyrok z 13 grudnia 1935 l. rej. 7111/32).

C.

Bibliografia.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Zagadnienia regionalizmu górskiego w Polsce" W. Goetel.

Nakładem Związku Ziem Górskich w Krakowie ukazała się praca Walerego Goetla p. t. „Zagadnienia Regionalizmu Górskiego w Polsce" (str. 40).

Broszura omawia między innymi istotę regionalizmu górskiego, podział Karpat na regiony oraz program prac regionalistycznych i Związku Ziem Górskich.

Sprostowanie.

Na karcie tytułowej Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 7 z dn. 20 marca 1937 r. w tytule pozycji 59 zamiast „na ekspertyzę ogólną" winno być „na ekspertyzę szpitalną".

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.